

[Riishøj]

Jeg tror, at vi kan få en fornuftig ordning i det spørgsmål, at vi kan få det i et bredt samarbejde her i Folketinget og uden polemik. Det er jo kun et spørgsmål om at få en fælles nordisk ordning på dette område.

Regeringen har i spørgsmålet om denne handlingsplan valgt en blød landing. Nu skal vi have et arbejde i Udenrigsudvalget, hvor vi skal tage stilling til de konkrete spørgsmål, og forhåbentlig munder det ud i et konkret arbejde, sådan at vi får styrket fattigdomsorienteringen i vores bistand, og at vi får sat et arbejde i gang med hensyn til, hvordan vi konkret kan leve op til målsætningerne. Vi har fået mange gode handlingsplaner. Nu er det spørgsmålet om at leve op til dem i praksis. I det arbejde vil SF meget gerne bidrage aktivt.

Bjørn Elmquist (V):

Jeg vil gerne starte med at takke udenrigsministeren for redegørelsen og drage et par enkelte punkter frem fra redegørelsen, fordi den jo ikke er fremstillet her i Tinget i dag fra talerstolen. Der er måske nogle forhold, nogle elementer i redegørelsen, som vi i den grad er enige om, at vi ellers ikke kommer ind på dem.

Jeg vil her allerførst tage udgangspunkt i beløbsrammen, fordi der i nogle af de allerførste linjer i ministerens redegørelse står, at det over de næste 5 år drejer sig om mere end 35 mia. kr., der skal anvendes fra statskassen til den danske ulandsbistand. Det har været brugt som et billede, at det faktisk svarer til to faste forbindelser over Storebælt. Altså det dobbelte af den ene, vi vil bygge. Nu kender vi ikke den endelige pris, for de sidste tal er ikke sat på, så det kan jo være – nogle vil frygte det, måske – at Storebæltsforbindelsen bliver endnu dyrere. Men ingen tvivl om, at det er kolossalt mange offentlige penge, der skal bruges. Når vi husker, hvordan vi her i Tinget og i offentligheden i det hele taget meget nøje og med fuld ret følger brugen af offentlige midler, så må vi naturligvis stramme os an her og sikre os, at de penge bliver brugt rigtigt, at de bliver brugt effektivt, at der ikke sker spild, misbrug af offentlige midler.

Mange af disse penge bliver brugt i lande fjernt fra os, og derfor er der virkelig en stor opgave i at følge med i, hvordan de bliver anvendt.

Redegørelsen opregner seks overordnede målsætninger og principper, som faktisk i man-

ge, mange år, vel egentlig lige fra starten, har været de grundlæggende principper i den danske ulandsbistand. Jeg skal ikke stå og gentage dem her, men blot give dem min fulde tilslutning på mit partis vegne og sige, at det er de seks principper, som også må gælde i de kommende år.

Hvordan så prioriteringen mellem dem skal være, om den, der står sidst i redegørelsen om fremme af respekten for menneskerettigheder, også skal være 6. prioritet, ved jeg ikke. Det behøver jo ikke være sådan, redegørelsen læses; sådan har jeg heller ikke læst den selv. Jeg mener, at vi nok bør rykke dette noget højere op i prioritetsrækken, i det omfang der er tale om en prioritetsrække.

Og så et andet aspekt, som er ganske vigtigt, den voksende gældsbyrde for ulandene. Det redegøres der klart for med ministerens ord, og det er et problem, som helt klart må have indflydelse på den danske ulandsbistand. Det er et globalt problem. Det er klart, at vi ikke med vores ulandsbistand kan løse det, men vi kan bidrage til en løsning af det, sådan som man også er inde på fra regeringens side, ved at lægge en større del af bistanden over fra lånedelen til gavedelen for de landes vedkommende, der er specielt hårdt ramt.

Dernæst vil jeg drage nogle emner frem, som er mere omdiskuterede, om man vil. Jeg læste i Jyllands-Posten i går den seneste meningsmåling om disse spørgsmål, og jeg synes faktisk, at det er et interessant budskab, der bliver bragt. Det solide flertal, vi har i Folketinget, har et tilsvarende solidt flertal i befolkningen, men meningen og opfattelsen i det solide befolkningsflertal er måske ikke helt den samme som den, vi finder her i Folketinget. Jeg citerer fra Jyllands-Posten af 23. november 1988, lederen:

»Et solidt flertal af vælgerne (82 pct.) mener, at Danmark bør blande sig i, hvordan modtagerlandene anvender ulandshjælpen, og næsten lige så mange (74 pct.) mener, at Danmark i højere grad skal gøre ulandsbistanden betinget af, at den kommer dansk erhvervsliv til gode.«

Det er jo tal, der ikke kan efterlade tvivl i nogens sind, og derfor synes jeg også, at dette er aspekter, som bør præge vores debat i dag, og som vi bør forholde os til.

I mit parti er vi meget på linje med disse tal – heldigvis vil jeg sige – ikke fordi vi har set talle-